

Název výstavy HOME OFFICE napovídá, že se v rámci vystavených děl dostáváme do dvou inspiračních zdrojů - městského, chaotického, nabitého pulsující energií veřejného prostoru a naopak neveřejného, důvěrnějšího světa našeho domova. Zbyňkův ložský několikaměsíční pobyt v New York City se odrazil v cyklu s názvem Wall Street i v obrazech pracujících s jeho oblíbeným tématem městské architektury. Pavlu Gajdošíkovou narození jejího prvního syna zavedlo k intimnějším fragmentům našeho bezprostředního prostředí domova.

Zbyňku, máte nějaké umělecké vzory, které ovlivnily vaši tvorbu?

Nějaké vzory byly, ale časem se to dost mění, necítím se napojený na konkrétní styl či osobnost v minulosti, snažím se být zorientovaný v současné malbě na světě vůbec... Mám oblíbené umělce v Polsku, Maďarsku, Rumunsku a Německu.

Kde sbíráte inspiraci pro své obrazy?

V mé práci využívám jako zdroj vlastní fotografie, koláže a podobně. Je to vždy první fáze jakéhosi vizuálního průzkumu a třídění, která předchází každý začátek práce s obrazem. Tematicky se pohybuji v pozorování běžné reality, ze které vytahuju momenty a motivy, které mě vědomě nebo podvědomě přitahují. Změnou souvislostí, měřítků a dalších kombinací, pracuju na novém druhu mé osobní reality v obraze, v sérii obrazů, nebo v celém výstavním projektu.

V cyklu obrazů Wall street jste zachytil skupinu anonymních businessmenů. Co vás na „business kultuře“ zaujalo?

Bylo pro mě lákavé v romantickém médiu malby použít záběr jako je tento. Nejsou to žádné konkrétní portréty, mě na tom zajímá oblek a kravata jako atribut příslušnosti k určité skupině. Je to spíše portrét takového prototypu, nebo loutky a zároveň scéna, která pro mě nese nějaké silné vizuální sdělení.

V určitém kontrastu k vašim anonymním skupinám návštěvníků, businessmenů a náhodným procházejícím zachycujete konkrétní podoby staveb. Co Vás na práci s architekturou přitahuje a jaký druh budov?

Architektura nebo její stopy se v mé práci objevují opakovaně. Vždy mě zajímala geometrie a tvar veřejného prostoru. Fascinuje mě použít motivy z reality dnešního města a využít paměti, která je ve tvaru uložená... Vybíral jsem si úmyslně prostředí, pomníky a městské plastiky vzniklé v sedmdesátých letech. Je tam určitý specifický typ atmosféry, který jsem rád využil. A často mi konkrétní architektura sloužila jako téma pro práci, která reinterpretuje klasické malířské téma krajinomalby.

Pavlo, zabýváte se jak malbou, kresbou, videem. K čemu máte nejbliže?

V současné době se nejvíce věnuji kresbě, ale malbu jsem vždy měla velmi ráda, bohužel je velmi časově i prostorově náročná. Video používám spíše jakou záznamové médium. Baví mne

experimentovat, proto momentálně pracuji na možnostech propojení těchto médií v prostorové instalaci.

Kresba fixou, kterou používáte, neumožňuje žádné korektury. Pracujete impulzivně nebo promyšleně?

Nejprve si kresbu promyslím a rozvrhnu, ale když začnu kreslit, pracuji spíše impulzivně, proto se stává, že nakonec kresba vypadá jinak, než jsem si představovala na začátku. Kreseb tak vzniká velké množství, ale jen s několika jsem spokojená, konečná prezentace je výsledkem značné selekce.

Ve vaší tvorbě v posledních letech se zcela vytratila figura. Máte pro to nějaké vysvětlení?

Myslím, že je to výsledkem mého dlouhodobého směřování k práci s prostorem a architekturou, který se postupně vyprazdňuje a abstrahuje.

Před tři čtvrtě rokem se vám narodilo první dítě, odrazil se tento životní zlom nějak ve vaší tvorbě?

Ano, začala jsem více přemýšlet o prostředí a prostoru, v kterém jsou matky s dětmi nuceny žít a pohybovat se. Myslím, že tento problém si zaslouží více pozornosti, i když není v uměleckých kruzích zrovna populární, proto je potřeba ho chytře uchopit.

Ve dvou z vašich obrazových cyklů dominuje modrá barva. Jak tuto barvu vnímáte?

Je to spíše výsledek náhody.

Častým námětem ve vašich obrazech je architektura, detaily interiérů až po výseky vzorů například textilií. Máte ke svým předlohám osobní vztah?

Jistě. Často vycházím z čistě subjektivních prožitků i ve smyslu použití architektury jako podnětu. V obrazech se objevují fragmenty z mého nejbližšího okolí, v případě obrazů "Ve dvě v noci" jsou to detaily mého bytu, v kresbách se opakují předměty, vzory či textilie, které mě obklopují, a které kreslím a zkoumám stále dokola.

Stejně jako Zbyněk Sedlecký se k zobrazení architektury uchylujete poměrně často. Jak byste popsala odlišnosti vašich malířských rukopisů?

Zbyněk Sedlecký používá autentické expresivní gesto, zatím co můj rukopis je spíše popisný a realistický.

Děkujeme za rozhovor.